Galgenlieder

Dikter av Christian Morgenstern
Tonsatta av Sofia Gubaidulina

Dikter

4	Die Mitternachtsmaus
5	Den lilla midnattsmus
6	Das ästhetische Wiesel
7	Den estetiska råttan
8	Das Knie
9	Ett knä
10	Die Beichte des Wurms
11	Maskens bikt
12	Der Tanz
13	Dansen
14	Das Gebet
15	Bönen
16	Das Fest des Wüstlings
17	Vällustingens fest
18	Fisches Nachtgesang
19	Fiskars nattsång
20	Nein!
21	Nej!
22	Das Mondschaf
23	Månlammet

Denna föreställning innehåller

1 mezzosopran
2 kaniner
1 kontrabas
M a s s o r av slagverk
Lek
Existentiell ångest
Påhitt
Ömhet
Klang
Vi i det
konstnärliga teamet har
associerat fritt
och velat skapa en liten
presentask
till er
i publiken. I denna ask
finns en dröm
där er upplevelse får
röra sig ohämmat.
Välkomna

– Sara Ribbenstedt, regissör

Die Mitternachtsmaus

Wenn's mitternächtigt und nicht Mond
noch Stern das Himmelshaus bewohnt,
läuft zwölfmal durch das Himmelshaus
die Mitternachtsmaus.

Sie pfeift auf ihrem kleinen Maul, –
im Traume brüllt der Höllengaul...
Doch ruhig läuft ihr Pensum aus
die Mitternachtsmaus.

Ihr Herr, der große weiße Geist,
ist nämlich solche Nacht verreist.
Wohl ihm! Es hütet ihm sein Haus
die Mitternachtsmaus.

Den lilla midnattsmus

När det är midnattstid och varken måne
eller stjärna går på himlamarken,
tolv gånger löper genom himlens hus
den lilla midnattsmus.

Hon visslar tyst i rymdgemaken, –
i drömmen vrålar Djävulskraken...
Dock gör sitt pensum utan krus
den lilla midnattsmus.

Den stora vita Anden, hennes herre,
är bortrest i en sådan natt, dessvärre.
Välan! Då vaktar i hans hus
den lilla midnattsmus.

Das ästhetische Wiesel

Ein Wiesel
saß auf einem Kiesel
inmitten Bachgeriesel.

Wißt ihr
weshalb?

Das Mondkalb
verriet es mir
im Stillen:

Das raffinier-
te Tier
tat's um des Reimes willen.

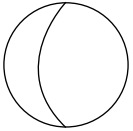

Den estetiska råttan

En råtta
satt på en potta
från fyra till åtta.

Vad satt hon där för?

Jo, hör, jo, hör!

När gubben i månen, den vise man,
en kväll var full,
så berättade han
– jag försäkrar er –
att den högst raffiner-
ade råttan
satt sej på pottan
bara för rimmets skull.

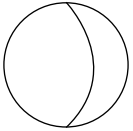

Das Knie

Ein Knie geht einsam durch die Welt...
Es ist ein Knie, sonst nichts!
Es ist kein Baum! Es ist kein Zelt!
Es ist ein Knie, sonst nichts.

Im Kriege ward einmal ein Mann
erschossen um und um.
Das Knie allein blieb unverletzt –
als wär's ein Heiligtum.

Seitdem geht's einsam durch die Welt...
Es ist ein Knie, sonst nichts.
Es ist kein Baum, es ist kein Zelt.
Es ist ein Knie, sonst nichts.

Ett knä

Ett knä går ensamt i vår värld.
Det är ett knä, ej annat!
Är ej ett träd! Är ej ett svärd!
Det är ett knä, ej annat.

I kriget blev engång en man
dödsskjuten i var flik.
Blott detta knä bevarades
som var det en relik.

Nu går det ensamt i vår värld.
Det är ett knä, ej annat.
Är ej ett träd, är ej ett svärd.
Det är ett knä, ej annat.

Die Beichte des Wurms

Es lebt in einer Muschel
ein Wurm gar seltner Art;
der hat mir mit Getuschel
sein Herze offenbart.

Sein armes kleines Herze,
hei, wie das flog und schlug!
Ihr denket wohl, ich scherze?
Ach, denket nicht so klug.

Es lebt in einer Muschel
ein Wurm gar seltner Art;
der hat mir mit Getuschel
sein Herze offenbart.

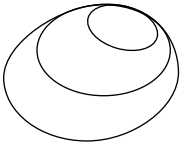

Maskens bikt

Uti en snäcka bor
en mask av sällsamt slag;
den har för mig förtroligt
lättat sitt hjärta.

Dess stackars lilla hjärta,
å hej vad det hoppar och slår!
Nu tror ni väl jag skämtar?
Ack, tänk inte så klokt!

Uti en snäcka bor
en mask av sällsamt slag;
den har för mig förtroligt
lättat sitt hjärta.

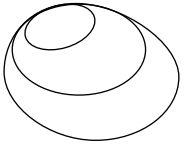

Der Tanz

Ein Vierviertelschwein und eine Auftakteule
trafen sich im Schatten einer Säule,
die im Geiste ihres Schöpfers stand.
Und zum Spiel der Fiedelbogenpflanze
reichten sich die zwei zum Tanze
Fuß und Hand.

Und auf seinen dreien rosa Beinen
hüpfte das Vierviertelschwein graziös,
und die Auftakteul' auf ihrem einen
wiegte rhythmisch ihr Gekrös.
Und der Schatten fiel,
und der Pflanze Spiel
klang verwirrend melodiös.

Doch des Schöpfers Hirn war nicht von Eisen,
und die Säule schwand, wie sie gekommen war;
und so mußte denn auch unser Paar
wieder in sein Nichts zurücke reisen.
Einen letzten Strich
tat der Geigerich –
und dann war nichts weiter zu beweisen.

||| • • • ||| • • • ||| • • • |||

Dansen

En fyrfjärdedelsgris och en upptaktsuggla
möttes i skuggan av en kolonn,
som stod helt i sin skapares anda.
Och till toner från en fiddelstråkbuske
bjöd de upp varann till dans
med fot och hand.

Och på sina tre rosa ben
skuttade fyrfjärdedelsgrisen graciöst,
och upptaktsugglan på sitt enda
gungade rytmiskt sitt krås.
Och mörkret föll
och buskens spel
lät förbryllande melodiöst.

Men skaparens hjärna var inte av järn,
och kolonnen försvann, lika lätt som den en gång kom,
och då fick även vårat par
återvända tillbaks till sitt Intet.
Ett sista stråk
drog stråkar'n –
och sen var det inte mer med det.

• • • ||| • • • ||| • • • ||| • • •

Das Gebet

Die Rehlein beten zur Nacht,
habt acht!

Halb neun!

Halb zehn!

Halb elf!

Halb zwölf!

Zwölf!

Die Rehlein beten zur Nacht,
habt acht!
Sie falten die kleinen Zehlein,
die Rehlein.

Bönen

Små rådjuren ber om natten försagt,
giv akt!

Halv nio!

Halv tio!

Halv elva!

Halv tolv!

Tolv!

Små rådjuren ber om natten försagt,
giv akt!
De knäpper hop liten tå mot tå
rådjuren små.

Das Fest des Wüstlings

Was stört so schrill die stille Nacht?
Was sprüht der Lichter Lüsterpracht?
Das ist das Fest des Wüstlings!

Was huscht und hascht und weint und lacht?
Was cymbelt gell? was flüstert sacht?
Das ist das Fest des Wüstlings!

Die Pracht der Nacht ist jach entfacht!
Die Tugend stirbt, das Laster lacht!
Das ist das Fest des Wüstlings!

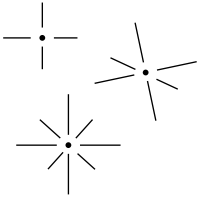

Vällustingens fest

Vad låter så skarpt i den tysta natten?
Var sprakar ljusens lysterprakt?
Det är vällustingens fest!

Vad knäpper och knastrar och skriker och skrattar?
Vad skallrar gällt? Vad viskar tyst?
Det är vällustingens fest!

Nattens prakt i fullan låga!
Dygden dör medan Lasten skrattar!
Det är vällustingens fest!

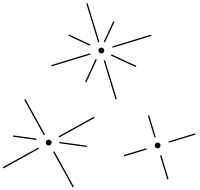

Fisches Nachtgesang

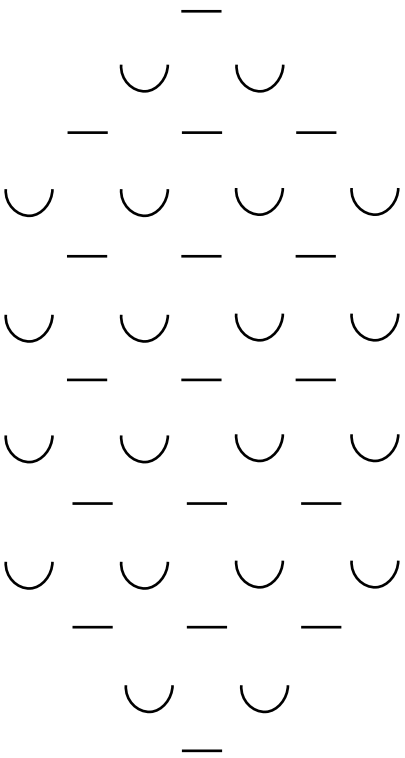

Fiskars nattsång

Nein!

Pfeift der Sturm?
Keift ein Wurm?
Heulen
Eulen
hoch vom Turm?

Nein!

Es ist des Galgenstrickes
dickes
Ende, welches ächzte,
gleich als ob
im Galopp
eine müdgehetzte Mähre
nach dem nächsten Brunnen lechzte
(der vielleicht noch ferne wäre).

Nej!

Viner stormen?
Skäller en mask?
Hoar
ugglor
högt från ett torn?

Nej!

Det var galgrepets
tunga
ände, som stånkade,
precis som om
i galopp
en utsjasad hästkrake
törstade efter närmsta ho
(som kanske fortfarande var långt borta).

Das Mondschaf

Das Mondschaf steht auf weiter Flur.
Es harrt und harrt der großen Schur.
Das Mondschaf.

Das Mondschaf rupft sich einen Halm
und geht dann heim auf seine Alm.
Das Mondschaf.

Das Mondschaf spricht zu sich im Traum:
„Ich bin des Weltalls dunkler Raum."
Das Mondschaf.

Das Mondschaf liegt am Morgen tot.
Sein Leib ist weiß, die Sonn' ist rot.
Das Mondschaf.

Månlammet

Månlammet står på ängen vid.
Det väntar, väntar på klippningstid.
Ett månlamm.

Månlammet snappar åt sig ett strå
och vandrar så hem över fjället det blå.
Ett månlamm.

Månlammet talar i drömmens drag:
"Världsalltets dunkla rum är jag."
Ett månlamm.

Månlammet ligger om morgonen dött.
Dess kropp är helt vit, men soln lyser rött.
Ett månlamm.

Dikter

Christian Morgenstern

Tonsättning

Sofia Gubaidulina

Konstnärligt team

Regi: Sara Ribbenstedt

Musikalisk ledning: Jonas Olsson

Scenografi & kostymdesign: Nina Fransson

Ljusdesign: Jonas Nimrodsson

Maskdesign: Amelia Cazorla

På scenen

Sång: Amie Foon

Slagverk: Ryan Packard

Kontrabas: Jan-Emil Kuisma

Översättning

Den lilla midnattsmus, *Bönen*, *Ett knä* och *Månlammet*:
Sebastian Lybeck 1958
Den estetiska råttan: Lars Gustav Hellström 1948
Maskens bikt, *Dansen*, *Vällustingens fest och Nej!*:
Åsa Mälhammar för Norrlandsoperan 2022

Läs mer om föreställningen och de medverkande på norrlandsoperan.se

Huvudsponsorer

VK Original tryckeri

YAMAHA

No